

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8CoCsp/13/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119389944
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Šlesarová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6119389944.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/X, D., právne zastúpeného: LAW FIRM s.r.o., so sídlom Špitálska 10, Bratislava, IČO: 36 867 209, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s. (VÚB a.s.) so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava-Ružinov, IČO: 31 320 155, právne zastúpenému: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia 792,39 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 29.11.2021 č.k. 12Csp/21/2020-139 vydaného v spojení s opravným uznesením zo dňa 18.05.2022 pod č.k. 12Csp/21/2020-203, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému sa proti žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vydaným v spojení s opravným uznesením vo výroku I. žalobu zamietol a výrokom II. uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 792,39 Eur a náhrady trov konania, titulom uzavretej Zmluvy po vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s. dňa 27.05.2008, schváleného úverového rámca vo výške 798,74 Eur (t.j. 9.000 Sk), na základe žiadosti žalobcu o aktiváciu bankokarty E.. Žalobca v konaní namietal, že predmetná zmluva neobsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a poplatkov, ani RPMN, preto bol úver bezúročný a bez poplatkový. Tvrdil, že z predmetného úveru vyčerpal sumu 1.944,84 Eur a celkovo zaplatil žalovanému 2.737,23 Eur. Keďže žalobca považoval úver za bezúročný a bez poplatkový, podľa neho žalovaný získal o 792,39 Eur viac ako žalobca čerpal a túto sumu požadoval od žalovaného vrátiť. Zároveň si uplatnil aj úrok z omeškania a nárok na náhradu trov konania.

1.3. Žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť a vzniesol námietku premlčania podľa § 107 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka v dvojročnej subjektívnej lehote, ktorú počítal od zaplatenia jednotlivých mesačných splátok, naposledy dňom 28.08.2015. Trval na tom, že došlo k platnému uzavretiu predmetnej zmluvy a poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ sp. zn. C - 42/15 a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.02.2018 spisová značka 3Cdo 146/2017.

1.4. Žalobca dôvodil, že jeho právo nie je premlčané v dôsledku uplynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty, pretože pre začiatok jej plynutia je rozhodujúce, kedy sa žalobca skutočne dozvedel kedy došlo u neho k bezdôvodnému obohateniu, tvrdiac, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel až po porade s advokátom .

1.5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 3 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z.z. v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy dňa 27.05.2008 a § 107 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka a zistil nasledovný skutkový stav.

1.6. Žalobca dňa 14.05.2008 podpísal Žiadosť o aktiváciu bankomatky E. od žalovaného a na základe tejto žiadosti mu žalovaný schválil listom zo dňa 28.05.2008 úverový rámec vo výške 298,74 Eur (t.j. 9.000,- Sk) s mesačnou splátkou 300,- Sk

t.j. 9,96 Eur, uvedenou aktuálnou mesačnou úrokovou sadzou 1,90 % (t.j. 22,80 % ročne), bez poistenia. Dňa 27.05.2008 bola medzi stranami sporu uzavretá Zmluva o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB a.s., na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi kreditnú kartu, ku ktorej bol vedený účet č. XXXXXXXXXX. Na rube tejto Žiadosti/Zmluvy bol uvedený spôsob výpočtu RPMN, možnosti zmeny a spôsob ukončenia - zánik predmetnej zmluvy

a v bode 10. na prednej strane uvedené, že (žalobca) berie na vedomie, že je oprávnený od Zmluvy odstúpiť za podmienok podľa čl. II. bod. 3 Obchodných podmienok. Obchodné podmienky boli uvedené na rube predmetnej Žiadosti/Zmluvy. Podľa údajov vo Výpisoch z Pôžičkovej karty E. žalobcu štandardná splátka bola vo výške 20,- Eur, štandardná úroková sadzba vo výške 1,60% mesačne/19,20% ročne, bez uvedenia výšky RPMN.

1.7. Následne sa súd prvej inštancie z dôvodu hospodárnosti konania prioritne zaoberal žalovaným vznesenou námietkou premlčania podľa, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, keď najskôr zaoberal, či sa na žalované právo vzťahuje 10-ročná objektívnej premlčacia lehota podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda či išlo na strane žalovaného

o úmyselné bezdôvodné obohatenie tak, ako to tvrdil žalobca s poukazom na rozhodovacie prax súdov a povinnosti z toho plynúce pre žalovaného. Súd prvej inštancie zistil, že v čase uzavretia zmluvného vzťahu medzi stranami sporu dňa 27.05.2008 v predmetnej Žiadosti/Zmluve o úvere revolvingového typu boli splnené zákonné podmienky podľa vyššie uvedeného § 3 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z.z. v znení ku dňu uzavretia zmluvy, ako je uvedené vyššie. Aj podľa súdnej praxe pri revolvingovom úvere sa nedá určiť RPMN, tak ako to uviedol žalovaný v písomnom vyjadrení. Žalobca namietal aj chýbajúcu náležitosť úverovej zmluvy podľa a to rozdelenie splátky na istinu, úrok a poplatky. K tomu ustanoveniu zaujal názor Súdny dvor EÚ vo svojom rozsudku zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia a.s./ Klára Bíróová, podľa ktorého článok 10 ods. 2 písm. h) až j) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej, podľa ktorej musí zmluva o úvere špecifikovať rozpis každej splátky určenej, podľa prípadu, na amortizáciu istiny, splatenie úrokov a ostatných nákladov. Súd prvej inštancie považoval predmetnú úverovú zmluvu za uzavretú v súlade so zák. č. 258/2001 Z.z., preto nemohlo dôjsť na strane žalovaného pri jej uzatváraní k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu. Z tohto dôvodu sa na žalované právo vzťahuje žalovaným vznesená námietka premlčania podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka v 3-ročnej objektívnej lehote.

1.8. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca poukázal na rozhodnutie - rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 22.04.2021 vo veci C-485/19 (týkajúce sa žalovaného Profi Credit

Slovakia a.s.), ktoré sa vydarilo k premlčaniu podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Vo výroku tohto rozsudku sa uvádza, skráteno uvedené, že zásada efektivity sa má vykladať

v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej úprave, ktorá stanovuje vzťahuje 3-ročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Okresný súd zdôrazňuje, že vo výroku sa výslovne a ani nepriamo neuvádza, že sa má aplikovať 10-ročná objektívna lehota a ani sa neuvádza výslovne a jednoducho, od akého okamihu sa má počítať 3-ročná objektívna premlčacia lehota. Toto rozhodnutie v bode 59. uvádza, že Súdny dvor nemá námietky voči dĺžke tejto premlčacej lehoty a dobu 3 rokov považuje za dostatočnú.

V bode 60. a 64. tohto rozhodnutia uvádza, že má námietky k určeniu začiatku plynutia tejto 3-ročnej objektívnej lehoty.

1.9. Súd prvej inštancie v tejto prejednávanej veci vychádzal z tohto rozhodnutia SD EÚ zo dňa 22.04.2021 a začiatok plynutia objektívnej 3-ročnej premlčacej lehoty počítal odo dňa, kedy sa žalobca dozvedel o možnosti podať predmetnú žalobu. Žalobca tvrdil, že túto vedomosť má od svojho advokáta, ale neuviedol dátum. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie vychádzal z dátumu na plnomocenstve pre advokáta žalobcu t.j. dňa 30.09.2019. Žaloba v prejednávanej veci bola podaná na súd (OS Banská Bystrica) dňa 11.10.2019, teda v čas a preto uzavrel, že právo žalobcu nie je premlčané.

1.10. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní uzavrel, že predmetná zmluva uzatvorená medzi stranami sporu obsahovala zákonné náležitosti podľa zák. č. 258/2001 Z.z. a preto nemožno úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho považoval žalobu za bezdôvodnú a preto ju v celom rozsahu zamietol.

1.11. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď priznal plne úspešnému žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % proti neúspešnému žalobcovi.

1.12. Opravným uznesením zo dňa 18. mája 2022 č. k. 12Csp/21/2020-203 súd prvej inštancie opravil výrok II. odvolaním napadnutého rozsudku v časti uloženia povinnosti žalobcovi zaplatiť žalovanému náhradu trov konania.

2.1. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f)/ a h/ CSP.

2.2. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť, žalobe v celom rozsahu vyhovieť, alternatívne napadnutý rozsudok zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.3. Žalobca sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že jeho právo v čase podania žaloby nebolo premlčané.

2.4. Za nesprávny považoval záver súdu prvej inštancie o tom, že uzatvorená zmluva medzi stranami sporu neobsahovala všetky údaje v zmysle zák. č. 258/2001 Z.z.

o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu 27. mája 2008. Namietal, že zmluva

o spotrebiteľskom úvere je zmluvou formulárovou písanou nečitateľným drobným písmom, do ktorej žalovaný nemohol žalobca ako spotrebiteľ zasahovať a neobsahovala náležitosti

v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2, 3 a § 7 a ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Mal za to, že úroky poplatky a sankcie dojednané vo všeobecných obchodných podmienkach sú absolútne neplatné pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka pri absencii písomnej formy podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Namietal, že zmluve je uvedená len mesačná splátka pričom je zrejmé aká je výška splátok istiny, aká je výška splátok úrokov a aká je výška splátok iných poplatkov. V ďalšom namietal, že

v obchodných podmienkach je výška štandardnej, sankčnej zvýšenej a skladovej úrokovej sadzby určená bankou a uvedená v cenníku, ktorý môže žalovaný jednostranne meniť, z čoho vyplýva, že samotná zmluva neobsahuje výšku úroku. Žalobca zastával názor, že samotná skutočnosť, že sa jedná o revolvingový úver nezbavuje žalovaného povinnosti, aby táto náležitosť nebola súčasťou zmluvy. Skutočnosť, že sa jedná o revolvingový úver nezbavuje žalovaného povinnosti nastaviť podmienky splácania úveru, aby mu umožnili vypočítať výšku RPMN.

3.1. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu sa v plnom rozsahu stotožnil s napadnutým rozsudkom a odvolaciemu súdu navrhol, aby tento potvrdil ako vecne správny. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

3.2. K námietke žalobcu, že zmluva neuvádza priemernú hodnotu RPMN, žalovaný zdôraznil, že ide o námietku, ktorú žalobca ani jeho právny zástupca v konaní pred súdom prvej inštancie neuplatnili, hoci im v tom nič nebránilo. Preto ide o neprípustnú novotu v odvolacom konaní. Zotrvával na svojom názore, že nárok žalobcu je premlčaný.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že sa nestotožňuje

s tvrdením žalovaného, že v prípade námietky žalobcu, že zmluva neuvádza priemernú hodnotu RPMN ide o námietku, ktorú žalobca, ani jeho právny zástupca v konaní pred súdom prvej inštancie neuplatnili, hoci im v tom nič nebránilo. Žalobca od začiatku konania tvrdil, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko neobsahuje zákonom predpísané náležitosti. To, či zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje zákonné náležitosti skúma súd ex offa a ak dospeje k záveru, že tomu tak nie je, je povinnosťou súdu posúdiť úver, poskytnutý na základe takejto zmluvy, ako bezúročný a bez poplatkov. Povedané inak, ak súd prvej inštancie posúdil zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú, musel túto podrobiť prieskumu, či obsahuje všetky povinne vyžadované údaje podľa zákona o spotrebiteľských úveroch.

5.1. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobcom tvrdenej absencii údaju o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov uviedol, že v uzatvorenej zmluve zo dňa 27.05.2008 nemohol túto hodnotu uviesť, nakoľko bol žalobcovi poskytnutý revolvingový úver vo forme kreditnej karty.

5.2. V zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. k) zákona č. 258/2001 Z.z. musí zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahovať aj „priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2,“.

5.3. V zmysle ustanovenia § 7a zákona č. 258/2001 Z.z. bodov 2 a 4: (2) Ministerstvo, Národná banka Slovenska alebo nimi určená osoba zverejňujú informácie z údajov podľa odseku 1. (4) Rozsah údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch a ich štruktúru, lehoty a spôsob predkladania týchto údajov, obsah informácií o týchto údajoch, spôsob a lehoty zverejňovania týchto informácií ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo.

5.4. Vyhláškou v zmysle odseku § 7a bod 4) zákona č. 258/2001 Z.z. je Vyhláška Ministerstva financií Slovenskej republiky (ďalej aj „MF SR“) č. 660/2007 Z.z. o predkladaní údajov veriteľmi poskytujúcimi spotrebiteľské úvery. V zmysle §2 Vyhlášky č. 660/2007 Z.z.: V posledný pracovný deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po uplynutí príslušného kalendárneho štvrtroka sa na internetovej stránke Ministerstva financií Slovenskej republiky zverejnia informácie o údajoch v hlásení v rozsahu časti B prílohy, a to a) objemy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov a kreditných kariet kumulatívne za všetkých veriteľov, b) priemerné hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov na jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov, c) priemerná hodnota úrokovej miery pre kreditné karty.

5.5. Z vyššie uvedeného a aj zo samotných Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi zverejnených Ministerstvom financií SR od 1. štvrtroka 2008 do 1. štvrtroka 2011 vyplýva, že údaj o priemernej hodnote RPMN pre kreditné karty nebol zverejňovaný. V tomto období, do ktorého spadá aj prejednávaná Zmluva tak veriteľ pri spotrebiteľskom úvere formou kreditnej karty nemohol uvádzať údaj o priemernej hodnote RPMN, pretože takáto informácia neexistovala. Informácia o priemernej hodnote RPMN pre kreditné karty bola zavedená až Vyhláškou Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 103/2011 Z.z., ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 289/2010 Z.z. o predkladaní údajov veriteľmi 5/5 poskytujúcimi spotrebiteľské úvery (ktorá nahradila Vyhlášku MF SR č. 660/2007 Z.z.) a uvádza sa až pri Zmluvách uzatvorených 16.08.2011. Nakoľko sa v čase uzatvorenia Zmluvy údaje o priemernej hodnote RPMN pre kreditné karty nezhrmažďovali a nezverejňovali, nemohol žalovaný takýto neexistujúci údaj v Zmluve uviesť.

5.6. V zmysle vyššie uvedeného sa ustanovenie § 4 ods. 2 písm. k) zákona č. 258/2001 Z.z. neuplatňuje pri spotrebiteľských úveroch formou kreditnej karty, ktoré vznikli do 15.08.2011. Z týchto dôvodov nie je aplikovateľná ani sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

5.7. Žalovaný poukázal aj na Rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 12Co/248/2018, dátum rozhodnutia: 10. 10. 2019, v zmysle ktorého: „K ostatným námietkam žalobcu odvolací súd uvádza, že tieto nemohli mať a ani nemali žiaden vplyv na posúdenie úveru ako bezúročného a bezpoplatkového, pretože takúto sankciu možno vyvodiť len

z absencie zákonom určených náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 4 ods. 2 a 3 zákona č. 258/2001 Z. z. účinného v čase stranami uzavretej zmluvy a tieto zákonné ustanovenia vzhľadom na revolvingovú povahu úverovej zmluvy v tomto prípade aplikovateľné neboli. Hoci teda v zmysle uvedenej právnej úpravy žalovaný nemal povinnosť uviesť v zmluve výšku RPMN, urobil tak pre zorientovanie sa žalobcu ako spotrebiteľa formou indikatívneho výpočtu tohto úverového parametra s tým, že priemerná hodnota RPMN skutočne (ako uviedol okresný súd) v danom čase zverejnená nebola. Aj podľa žalobcom predloženého prehľadu RPMN (č. I. 88 spisu) sa priemerná hodnota RPMN pri kreditných kartách neuvádzala, bol zverejnený len údaj o priemernej úrokovej miere pri kreditných kartách...“

6. Ďalšie písomné vyjadrenia podané neboli.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

8. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalovaného nariaďovať pojednávanie, pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a ani to nevyžadoval dôležitý záujem.

9. Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

12. Žalovaný v odvolaní namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

13. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

14. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP.

16. Odvolací súd skúmal splnenie procesných podmienok a postup súdu prvej inštancie v tom smere, či jeho postupom nebolo znemožnené strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a či prípadná existencia nesprávneho procesného postupu ako nedostatku súdu prvej inštancie nemohla byť napravená v konaní pred odvolacím súdom. Vada konania vymedzená v § 389 ods. 1 písm. b) CSP je vo svojej podstate porušením

základného strany sporu na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

17. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán sporu, dôkazy vyhodnotil správne, v súlade so zásadami v § 191 CSP, zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil riadne a v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP.

18. Odvolací súd posúdením vyjadrení strán sporu v odvolacom konaní ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie zistil, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými podstatnými tvrdeniami strán prednesenými v konaní, a preto nie je dôvod na postup odvolacieho súdu podľa § 387 ods. 3 prvá veta CSP. V tomto smere je nevyhnutné poukázať na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 78/2005, podľa ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, pokiaľ zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

19. Z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. Pri posudzovaní vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie je nevyhnutné len zdôrazniť okolnosti podstatné a rozhodné, ktoré súvisia s odvolacími dôvodmi. Tento postup krajského súdu ako odvolacieho je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 8. októbra 2009, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/05, v zmysle ktorého pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

20.1. Za podstatné odvolacie tvrdenia žalobcu považoval odvolací súd jeho argumentáciu týkajúcu sa absencie RPMN v uzatvorenej zmluve, jeho námietku absolútnej neplatnosti uzatvorenej zmluvy a námietku, že v zmluve je uvedená len mesačná splátka, pričom nie je zrejmé, aká je výška splátok istiny, výška splátok úrokov a poplatkov. Uvedené odvolacie námietky nepovažoval odvolací súd za dôvodné.

20.2. Čo sa týka námietky absencie priemernej hodnoty RPMN odvolací súd uvádza, že povinnosť uvádzať údaj o priemernej RPMN bola zavedená do z.č. 258/2001 Z.z. a vložená až novelou číslo 548/2007 Z.z. účinnou od 1. januára 2008. Podľa vyššie citovaného prechodného ustanovenia § 8aa ods. 1 zákona číslo 258/2011 Z.z. povinnosť uvádzať v úverovej zmluve údaj o priemernej RPMN vznikla prvýkrát uplynutím dvoch mesiacov od prvého zverejnenia tejto hodnoty. Z webovej stránky ministerstva financií SR vyplýva, že „súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2008“ boli zverejnené dňa 29. apríla 2008, a teda s poukazom na § 8aa ods. 1 zákona číslo 258/2001 Z.z. vznikla povinnosť uviesť v zmluve o úvere údaj o priemernej hodnote RPMN prvýkrát až dňa 29. júna 2008. V posudzovanej veci bola zmluva o úvere uzatvorená dňa 27.mája 2008, teda v čase, keď náležitosť spočívajúca v uvedení údajov o priemernej hodnote RPMN v úverovej zmluve nebola obligatórna pod sankciou bezúročnosti a bez poplatkov v časti úveru. Vzhľadom na to v posudzovanom prípade absencia náležitostí podľa § 4 ods. 2 písm. k) zákona číslo 258/2001 Z.z. nemala za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Zároveň nebolo povinnosťou zmluvných strán uzavrieť dodatok k úverovej zmluve, nakoľko takéto zosúladenie skôr uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere s novým právnym stavom zákon nevyžadoval (viď napr. rozsudok NS SR 4Cdo/129/2022 zo dňa 25.júla 2023.) Naviac už ustálenou

rozhodovacou praxou súdy dospeli k záveru že v revolvingovom úvere nie je potrebné uvádzať údaj o RPMN.

20.3. Čo sa týka námietky žalobcu, že v zmluve je uvedená len výška mesačnej splátky, pričom nie je zrejmé aká je výška splátok istiny, úrokov a iných poplatkov odvolací súd uvádza že podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona číslo 258/2001 Z.z. nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká konkrétna vnútorná skladba tej, ktorej anuitnej splátky (istina, úroky a poplatky) vid' rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. marca 2023 spisová značka 1 V Cdo 4/2022 zverejnený v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 2/2023 pod číslom 21.

20.4. Čo sa týka ďalších odvolacích námietok žalobcu ako napríklad, že uzatvorená zmluva je v rozpore s dobrými mravmi odvolací súd uvádza, že žalobca bližšie dôvody absolútnej neplatnosti uzatvorenej zmluvy medzi stranami sporu neuviedol, pričom odvolací súd preskúmajúc ex offo obsah uzatvorenej zmluvy, ako aj obsah spisu nenašiel rozpor uzatvorenej zmluvy s dobrými mravmi a nezvážil dôvody jej neplatnosti podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Zároveň odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalobca bol v konaní zastúpený právnym zástupcom, ktorý dôvody neplatnosti, pokiaľ tieto v uzatvorenej zmluve zvažoval, mal namietať a právne odôvodniť už v konaní pred súdom prvej inštancie.

21. Keďže odvolací súd je viazaný dôvodmi odvolania, predmetom ktorého odvolania nebola námietka premlčania, odvolací súd len okrajovo uvádza rozhodnutia NS SR zverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 2/2022.

R14/2022: Pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktoré je bezúročné a bez poplatkov je podstatná skutočná vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. septembra 2021, sp. zn. 5Cdo 29/2021)

R 15/2022: Analogická aplikácia desaťročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C - 485/19 zo dňa

22. apríla 2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2022, sp. zn. 7Cdo 268/2021).

22. Po preskúmaní obsahu spisu odvolací súd konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne a dostatočne zisteného skutkového stavu. Odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a na jeho právne posúdenie. Žalobca ani v odvolaní proti napadnutému rozsudku neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. Uplatnené podstatné odvolacie tvrdenia, sú v zásade totožné s tými, ktoré uviedol už v konaní pred súdom prvej inštancie, nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a v právnom posúdení veci prvoinstančným súdom, preto odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP s tým, že sa v celom rozsahu stotožňuje s jeho odôvodnením a v podrobnostiach naň odkazuje.

23. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol za aplikácie § 255 ods. 1 CSP.

24. O trovách konania rozhodol odvolací súd na základe ustanovenia § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 % s poukazom na následný postup súdu prvej inštancie zakotvený v ust. § 262 ods. 2 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu patrí náhrada trov konania v plnej výške.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).